

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman

af

Bernhard Severin Ingemann.

(Fortsat.)

„Besynderligt!“ — hidsede Ridder Rimaarbsøn til Thorsensøn — „var han ikke den brave Jon Lilles Frænde, burde vi ikke tro ham. Saa I hans Forvirring og hans Blid til Hertugen?“

„Forraader han os, skal det koste hans Liv!“ — hvilsede Thorsensøn og holdt Haanden om sit Sværdhæfte. — „Vi lader ham næppe slippe tre Strid fra os!“

„Droft Peder mærkede, at hans Ledfagere hvilsede betænkkelig bag ved ham, han vendte sig og lagde Fingertenen paa Munden. „Vinden er nok stilig endnu“ — sagde han derpaa i ligegyldig Tone. — „Ingen kan vel vente paa at komme over Sundet i Aften?“

„Næppe muligt!“ — svarede Ridder Lave. — „I faar saa jer til No hos mig i Nat, mine Herrer!“ — „Det er ikke vor Bestemmelse!“ — sagde Droft Peder. — „I har desuden faaet Gæster, som maatte have større Forberedelse end eders Gæstfrihed, og hvis Selvfab vi nødig bærer eder ret længe. Er vi snart ved eders Løntammer!“

„Paa Væjeblikket!“ Han fordooble sine Strid. Droft Peder havde hemmelig talt Trappetrinene. Nu talte han det tredifstyvende, og man stansede ved en Afkats. En jernbeslagen Egedør aabnedes, og man traadte ind i et snævert Taarnkammer, hvor der kun var et eneste Vindue, der stod aabent og var forsynet med svære Jernstænger. Botskærterne viftede i Trævindene, og Vordsvenden tændte en stor Lygte, som hang uder Loftet.

„Ederes Løntammer ligner næsten et Fængsel!“ — sagde Droft Peder.

„Derfor bruger jeg det ogsaa undertiden!“ — svarede Ridder Lave — „det er det sikreste Sted her paa Vorgen. Dette Taarn faar halvt i Vandet, maa I vide; man har en herlig Udsigt her over Sundet.“ — „Nu kan du gaa!“ — sagde han til Svenden. — „Her maa ingen forstyrre os! Sig min Datter og de fremmede, at de ikke skal vente paa os!“

Svenden gik. Ridderen lukkede selv den svære Dør i Laas efter ham og stak Nøglen i Lommen.

„Se! nu er jeg ganske til eders Tjeneste, mine Herrer! hvilken vigtig Befaling sender Kongen mig ved tre saa magtige Mænd? Forsigtigheden har ikke tilladt mig for at fænde eder.“

„Vi er udsendte af Kongen i et vigtigt Anliggende“ — tog Droft Peder rolig og besindig Ordet — „og jeg, Droft Peder, seesel, er bemyndiget til at fordrø vortfom Underhøftelse i denne Anledning hos enhver kongelig Befalingsmand i Landet. Hensigten med vor Rejse er en Hemmelighed, som ingen er berettiget til at spørge om. Men at I, Hr. Lave Litle! som Kongens Tjener og Befalingsmand her paa Slottet, er forpligtet til uden Ophold at forsyne os med tredive Krigsmænd og et Fjortifjer I af dette aabne Brevstak til alle kongelige Slotsbefalingsmænd i Landet.“ Med disse Ord overtraffe han den stufsende Ridder et aabent Brev af dette Indhold, som han foruden hans egentlige Fuldmagt klogelig havde forsynet sig med.

Ridderen gennemleste Befalingen med spulig Uro og gav sig gode Stunder, medens han syntes at have Besværighed med at læse Striften. „Herimod kan jeg intet indvende, Hr. Droft!“ — sagde han endelig. — „Stib og Mandstak er til eders Tjeneste, naar I befaler. Men med denne Vind, som I selv har bemærket, kan ingen tænke paa at komme over Sundet i Aften.“

„I ser af samme kongelige Skrivelse“ — vedblev Droft Peder — „at jeg er bemyndiget til paa eget Ansvar at fordrø Mandstak hos enhver kongelig Befalingsmand til at fastholde og føre til Sjæsborg hvilken danst Ridder eller Lehnsmænd, jeg træffer paa mistænkelige Veje.“

„Jeg ser det med Forundring!“ — svarede Ridder Lave — „saa ubstrakt og vilkaarlig en Myndighed vil jeg dog haabe, I ikke agter at gøre Brug af, Herrer Droft! en saadan Fremfærd strider aabenbart, som I selv ved, mod Kongens Forpligtelse i Rigens Ret og Del. Han maa intet Brev give paa at fængsle nogen Mand, færend han er lovlig anklaget paa et Herreds-eller Landsting og ej har vilstet staa til Rette med Lov eller Bød.“

„I glemmer Underkastelsen, Ridder Lave!“ — svarede Droft Peder — „denne Frihed gælder ikke for Røvere eller Voldsmand og naturligvis endnu mindre for Landsforraedere, og i Kraft af dette Kongebud maa jeg nu i Kongens Raad fordrø, at I lade Vorgen lukke og overleverer mig under sikker Bedækning enhver fremmed, der i dette Væjeblik er inden for disse Mure.“

Ridder Lave blegnede. „I er noget vel streng, Hr. Droft!“ — sagde han angstelig og saa til Vinduet. — „I vil dog ikke tvinge mig til at forraade mine Gæster? De ere ikke anklagede for nogen Brøde, og uden at frtgå en saadan Behandling har de med Tillid betroet sig under mit Tag.“

„Denne Borg er ikke eders, men Kongens!“ — svarede Droft Peder og syntes at bekæmpe en vedmodig Høftelse, idet han betragtede den angstelige Slotsherre. — „Jeg opfylder en tung Pligt!“ — vedblev han — „men hvor jeg træffer Kongens og Fædrelandets Fjender, maa jeg uden Hensyn til personlig Forhold fordrø dem anholdt. Den ene af de Herrer, I har aabnet denne kongelige Borg for, er endog saa Raadets aabenbare Fjende: den mest berøgtede norste Fribytt og Morbbrænder, Greden af Lønsberg.“

„Hvad siger I? — Algreven?“ — stammede Slotsherren forstrækket og som høftelig forbavset. — „Er det sandt, da er jeg vist nok at dable; men jeg forsikre eder — den ene af disse Herrer er mig aldeles ubekendt — han kom i Hertugens Følge, og jeg kunde umulig tro“ —

„Jeg vil endnu tro eder, Hr. Lave, slikt Stinnet er imod eder. Ved I da heller ikke, at eders højbaarne Ven og Gæst har den berøgtede Røver Niels Ufred med, som sin Væbner?“

„I forfarer mig, ædle Herrer!“ — stammede Slotsherren høft forvirret — „hvad jeg drømt derom, skal de aldrig fat deres Fod her paa Vorgen. Hvad er nu her-“

ved at gøre? er Vorgen fuld af Røvere og Forraedere, vil næppe hele Befolkningen være stærkt nok til at modstaa dem.“ „For Satan! lad os sørge derfor!“ — tog nu Thorsensøn utaalmodig Ordet. — „Lut kun Vøren om straks, Hr. Ridder! nu ved I vort Værende.“

„Høflighed skal jeg for det første udbede mig, og den Sag maa dog overvejes!“ — svarede Ridder Lave og nysede. — „Med saa magtigt Voldsmand er det en vanstelig Sag. Jeg vil straks give Gaardsfogden et hemmeligt Tegn, at an stænger for Porten og stænger alle Udgange.“ Han løb angstelig til det aabne Gittervindue og raabte med dømpet Røst: „Lut Porten i Laas, Karle! der maa ingen levende Sjæl slippe ud! Derpaa greb han høftig i Lommen, oprev den store Nøgle og slog paa Gitterstængerne med den. „Lut os heller selv ud!“ — sagde Droft Peder og gjorde en høftig Bevægelse for at gribe ham Nøglen af Haanden; men i samme Væjeblik hørtes der en fjern Klang paa Stenene under Taarnet i Vandet.

„Hvad gjorde I, Herrer Droft!“ — udbød Ridder Lave, som i den høftige Forførelse — „der ved I mig Nøglen af Haanden. — Nu ere vi alle her fangne. Sundet bruser stærkt; ingen Sjæl kan høre os; her vover igen at komme saa nær, at man kan besri os. Og min Datter, mit arme Barn; nu er hun ene blandt de Forraedere, det Røverpat!“ Alle studebe.

„Ederes Datter!“ udbød Droft Peder med høftig Uro — „nej, nej — tilføje han bevæget — „hende skal Røverne som Forraederen ære! Hertugen og hans Droft ere dog ikke saa, æreløse Voldsmand, om de end har Nidbinger iberes Følge. Havde I frgtet for eder Datter, Hr. Lave! havde I næppe bragt hende de farlige Gæster og maatte heller ikke tabe Nøglen til vort Fængsel her.“

Ridder Lave tav og gik urolig frem og tilbage. Droft Peder og Rimaarbsøn betragtede den angstelige Slotsherre med forstøvede Blik, der tillige røbede deres Harm over dette besynderlige Fængsel i saa vigtig et Væjeblik. Ingen af den tvilsede længere paa, at jo Hertugen havde sendt dem og formodet Hensigten med deres Rejse. Det var sandsynligt, at han nu vilde gribe ethvert Midde til at undvige og udsare sine dristige Planer. Overbevisningen herom var først paa Vejen til Taarnet bleven Droft Peder og hans Benner klar; Thorsensøn og Rimaarbsøn havde derfor nikket bifaldende til hinanden, da de hørte Droftens rasle Beflutning, paa eget Ansvar at fastholde Hertugen paa Stedet, uagtet den kongelige Befaling egentlig bød dem opsætte dette Strid til de traf Hertugen paa staaft Grund Nu var denne nye, dristige Plan tilintetgjort, og medens Slotsherren der delte sine uvelkomne Gæsters Fængsel, vilde Hertugen og hans farlig Følge rimligvis sætte sig i fuldkommen Sitterhed. Medens disse Tanker som hængende Lyn for Droft Peder og den besindige Rimaarbsøn gennem Hovedet, gav Thorsensøn sin Harm Luft og udbød i den høftige Udbrud mod den urolige Slotsherre, som han uden Betænkning kaldte en listig Forraeder, der blot Oprørere og fremmede Fribyttre bi. Han søgte straks at sprænge Vøren og for som rasende mod den med sine jernbeslagne Støvelhæle, men forgæves. „Staf Vøren aabnet paa Stedet!“ — raabte han nu og traf sit lange Sværd — „eller, ved St. Knud! det gælder eders Liv, fejge, listige Væbner!“

Ved denne voldsomme Trusel sprang Droft Peder til. „Det er mig umuligt!“ — stammede den forfærdede Hr. Lave — „Vest mig mod det rasende Menneske, Hr. Droft! til jeg selv kan forsvare mit Liv og min Ure! I maa være mit Vidne, at det er eder og ikke mig, som har indespærret os!“

„For hvad her er stet, skal denne Herrer staa os til Ansvar, naar vi fordrø det!“ — sagde Droft Peder og stillede sig imellem Hr. Lave og den rasende Thorsensøn. „Slotsbefalingsmanden er uvæbnet, som I ser, ædle Ridder! Hvorledes hans Forhold saa er i denne Sag — her staa han under Ridderlovens og min Beskyttelse. Lad os nu se, om vi med forenede Kræfter kan sprænge vort Fængsel! hvis ikke, saa vil vi give Tid til nogen kan høre os og komme os til Hjælp.“

„I har Ret Hr. Droft!“ — brummede Thorsensøn og stak Sværdet høftig i Balgen. — „Nidbinger ere dog aldrig sikrere, end naar de gaa vaabenløse blandt ærlige Mænd! Laver os løbe mod Vøren paa en Gang! og den maa vel give efter. Brug nu eders Kræfter, Hr. Slotsbefalingsmand! og lad os se, I ikke sparer eders Støvelhæle! saa kan I dog sige, I har fægtet tappert for eders Ure med Hælene.“

Uden at tvære paa denne Spot, for Ridder Lave, som det syntes, med spændt Ansættelse, tilligemed de tre andre Ridder mod den jernbeslagne Dør; det forenede Støb gav et frgteligt Bulder, og det hundrede hult gennem Høvelingerne i det øde Taarn; men Vøren gik ind ad; den var forsynet med stærke Egestolper og lod sig ikke paa denne Maade sprænge.

Forbitret foer Thorsensøn til det aabne Vinduesgitter og raabte med en Røst, som om han vilde opsætte høje: „Her op, Karle! det gælder Slotsbefalingsmandens Liv!“ Men der hørtes intet Svar. Det brusede højt fra det urolige Sund nedenunder, og der mærkedes intet Tegn til Mennesker paa denne Side Taarnet i den stormfulde, bølgsurte Aften.

Femtende Kapitel.

Zmidlertid havde Jomfru Inge i sin Faders Frævarrelse sørget for de sidste Gæster og indbudt dem til det paa ny opstaaede Aftenbord. Saa snart Hertugen og hans Følge mærkede, at deres forsigtige Vært havde befriet dem fra det uventede og ubehagelige Selvfab, stode de paa hans Snildhed og besluttede at oppebie hans Tilbagetomst eller i det mindste staa sig til No, til Niels Ufred bragte dem Budstak om at det var muligt at afsejle. De havde afstafet de graa Kapper og viste sig for deres smukke Værtinde i deres ridderlige Dragt. Den unge Hertug havde med Arstighed og let fyrstelig Anstand taget Plads for Borenden ved den unge Værtindes Side. Ridder Uvildgaard indtog Hr. Rimaarbsøns forblæde Plads, og den forbovne norste Fribyttre fralte sig plump paa Stolen, hvor Thorsensøn for sad. De fremmede Herrer havde ikke nævnt sig;

men ved deres Indtrædelse havde Inge hørt Rimaarbsøns dæmpede Forbavelses-Udbrud: „Hertugen!“ og hun formodede med hemmelig Gru, at en af dem maatte være den hende saa forhadte Hertug Valdemar af Sønderjylland. Ingen anden Hertug vidste hun af at sige, og hvad der fortalte om Hertug Valdemars Ugrerrighed og farlige Planer mod Kronen og Riget, havde bibragt hende saa ugunstige Forestillinger om denne Herrer, at hun havde udbandnet sig Billedet af hans Useende saa afføstelig som muligt. Da hun hørte ham nævnes blandt sin Faders ny Gæster, blev hun saa forfærdet, at hun havde Møje med at skjule det, og da hendes Fader forlod Stuen med de andre tre Herrer, kostede det hende stor Overvindelse, med tilsyneladende Farlighed at opfyldte sine husmoderlige Pligter mod disse farlige Gæster, hvis hemmelige Forbindelse med hendes Fader opfyldte hendes Sjæl med pinlig Frygt.

Ordnap og tilbageholdende, sad hun nu ved Bordet midt iblandt dem og hørte tun halvt alle de artige Ord, Hertugen og hans Droft tappedes om at sige hende. Disse to unge Herrer syntes hun mindst at bekymre sig om, uagtet deres lette, utungne Væsen røbede, at de vare fine, høfvede Herrer. Deres leifindige Ansigt og den betydningsløse Tale, de førte, syntes hende ikke at røbe Mænd, der kunde være farlige, og hun troede ikke i nogen af dem at se den dristige Hertug. I den tredje Herrer derimod troede hun vist at se den forhadte Eftertræder af Kongens Krone og Liv. Han havde endnu intet Ord sagt; men hans skarpe Blik og hans stærke, forbovne Ansigt røbede en Forslagenhed og Dumdristighed uden Lige. Med høftlig- heds, men uden Deltagelse, besvarede Jomfru Inge Hertugens Spørgsmaal, om hun aldrig havde været ved Hove, om hun elskede Dans og Ridderpil, Faltsjagt eller Brætspil, og hvad hun morede sig med i sin Enliged paa dette øde Slot. Hun syntes ikke at bemærke Hertugens Forbavelse over hendes Stønhed og hans let hentaftebe smigrerende Utringer derover til hans Droft. Hun gav derimod nøje Aft paa den lille, stærkt byggede Herrer ved Bordskjærnet paa hendes højre Haand; han var halv klædt som Smand, halv som en fyrstelig Ridder. Han strakte sig med plump Stedsløshed paa Stolen og lod de glubste Væne løbe rundt i Salen, som om han ikke troede sig fuldkommen sikker og dog foragtede enhver Fare. Hans brede, stejle Udrepande røbede Kraft og forbovne Trods! hans korte tæktfuede Haar var rødbrunnt og løb sammen med et kort fittret Slag, der skjulte en dyrt, næsten uformelig Underbøve. Den brede Mund smulede i raa, begærlig Hvide og skjulte tun halvt to magtige Rader af stærke glimfende hvide Tænder. Tæt ved den pullede Næse mødtes næsten de vilde, rullende Væne, der laa højt under et Par buftende Vændryn. Han viste høftig og knagede med plump Graadighed de stærkeste Væne, medens den sene- tvedrede Haand ofte hvilede paa et med prægtige Stene besat Døltæppe. Han satte aldrig Bøgetet til Munden uden at krampe det til Bunden, og det stete høftigt. Endelig syntes han at have tilfredsstillet Hunger og Tørst. Hans brune Kinder blusfede, opstode af Vinen, og han tæstede stærke, forbovne Blikke hen paa Jomfru Inge, snart paa hendes Tæner, som om han sammenlignede dem og gjorde Vag imellem dem. „Nu høftig, mine Herrer!“ — tog han endelig Ordet med en raa, barst Stemme i den norste, slyngende Mundart. — „Hvad Dævlen skal det fornemme Væsen betyde her paa Rejssen? og hvorfor staa de smukke Stutter der bag Jomfruens Stol? Tag I den ærbare Stumpenæse, Hr. Droft! Jeg vil holde mig til den lille stielte brune, saa vil vi lade hans Raade beholde den højbaarne, stolte Fæsten for sin egen Mund!“ Han gjorde en Bevægelse, som han vilde rejse sig, og Tænerne for forfærdede tilbage.

Jomfru Inge forfærdedes ogsaa, men hun overvandt sin Frygt sjælligt. Gæstens Uforstammethed og raa Tone oprørte hende. Paa den fremmede Mundart hørte hun straks, at denne Herrer ikke var Hertugen. Med et foragteligt Blik til den frække Fribyttre rejste hun sig fra Bordet og vendte sig med rolig Værdighed til de to andre Herrer. „En af eder maa altsaa være Hertugen!“ — sagde hun — „og det er mig kært, stont jeg, som en danst Ridderbatter, ikke kan glæde mig ved at se en Mand, der har vovet at opsætte sig mod den danst Krone. Men hvem af eder, det saa er, tager jeg dog nu min Tilflugt til ham, som en Mand af adel, kongelig Byrd, og beder ham fri mig for Selvfab med dette raa Menneske, der formodentlig maa være en af eders Staldkarle.“

„Hvad, plager Satan den stolte Slut?“ — raabte Fribyttershvindingen og lo. — „Kaldet hun mig for en Staldkarl, stont Jomfru! fordi jeg ikke gider snafte fint og pænt som disse artige Hofmand? Naar det behøves, forstaaer jeg ogsaa den Kunst, trods nogen, og ingen Dronning skal agle sig for god til at fide til Vords med Greden af Lønsberg eller tage ham i Favn.“

„Besind jer, tækte Grevel!“ — tog Hertugen med rast Myndighed Ordet og rejste sig. — „Vi er ikke her om Vord eller til Kros, men i en ædelbaarne Ridders Hus og hos en af mine Venner. Her staa denne Dame og hendes Tæner under min Beskyttelse.“

„Hvad Dævlen! min unge, stornæsedde Hertug! er I allerede led af Kammeratskabet og vil have Kammeret!“ — brummede Aggreven og strakte Væne fra sig, idet han lænede sig tilbage paa Stolen og slyngede Armene sammen over Bystet. — „den Spas vil jeg dog raade eder fra! Greden af Lønsberg kan løbe Raal af Fod baade med den norste og svenfste Krone, uden at han behøver at gøre sig til Hund for den Raade. Jeg lader mig ikke lue af nogen Rejser i Verden og end mindre af en lille Hertug. Som jeg siber her, vil jeg tage mig paa at vende op og ned baade paa jer og eders lette Droft, hvis I har Lyft til at vide, om I eller Aggreven er stærkest.“

Hertugen blegnede af Harm. Ridder Uvildgaard var sprungen op og havde stillet sig ved hans Side med Haanden paa sit Sværd.

„Kald paa Huskarlene!“ — sagde Jomfru Inge til Tænerne. De forstrækkede Piger løb ud af Stuen med et Angestkrig, for at gøre Larm; seld blev den høje, alvorlige Jomfru blev staaende rolig og betragtede de opbragte Mænd med Dømtørfømped.

„Her er ikke Sledet til at prøve Kræfter, Gred All! og jeg er ingen Baadsmand, som vil trættes om Red med Habstet!“ — tog den unge Hertug nu Ordet med stolt

Ringeagt og med Haanden paa sit Sværd. — „Vinen har været eder for stærkt, og hvad I siger i Aften, vil I næppe gentage i Morgen. Derfor I tom i Hu, hvor I var, og hvad Vind vi har, som I maatte til Besindelse.“ — tilføje han i stolt, truende Tone — „her gælder Greden af Lønsberg ikke stort mer, end Niels Ufred eller en anden lumpen Stemand, og vil I ikke prøve Kræfter med de danst Vødler og maale Høje med Dretstogs Gænge, kommer I vel eders ubændige Værfærtmod, uden Fangefogdens og Huskarle- nes Hjælp.“ Man hørte allerede Larm udenfor, og Stegerdøren foer op. „Sparrer Udgangene!“ bød Jomfru Inge og vintede. Stegerdøren luffedes igen.

Væne rullede vildt i Hovedet paa den berusede Fribyttre. Han greb et svært Sølvsfab fra Bordet og gjorde en Bevægelse, som han vilde hle Hertugen bet i Hovedet; men han besindede sig og nøjedes med at dreje det svære Fod saa smalt som et Lov. Da han saaledes havde givet sin Harm Luft og givet sine Modstandere en forbavsende Prøve paa sine uhyre Kræfter, syntes han fuldkommen rolig og formildet. „Man forstaaer dog vel Spøg i Danmark!“ — mumlede han. — „Vi norste Sgutter bruge ikke at veje Ord. Vær hun tun rolig, stont Jomfru! og sæt jer tun til No igen, mine unge, højbaarne Herrer! Vinen er maatte løben mig lidt til Stallen — derfor gider jeg ikke staa. Og vi sibe jo ogsaa ret godt. Nu, hvor blev hun vist af, den lille, stielte brune? Lad hende komme hid og stante for mig! saa gider jeg alle jer andre Vøden og Dævlen; men den første Huskarl, der sætter sin Fod her i Stuen, staaer jeg for Panden som en Stud!“ Han syntes høftig og tung i Hovedet, og strakte sig magelig tilbage paa Stolen, ligesom han agtede at tage sig et Blund; men han holdt dog Væne halvt aabne; hans venstre Haand hvilede paa Døltæppet, og han trummede den høje om det fordrøede Sølvsfab, der var forvandlet til en vægtig Kalle.

Han er beruset, som I ser, ædle Jomfru!“ — sagde Hertugen nu sagte til Jomfru Inge, idet han tilbød hende sin Arm og fulgte hende ind i den forrekte Sal. — Undstyd, at vi bragte den raa Rejseammerat med! det er ellers en Grav, norst Ridder af ædel Byrd, men i den Tilstand er der intet Udtkomme med ham; saa bliver han som affindig og siber sig ind, at han er den magtige Fribyttre Gred Mindre-All af Lønsberg; man maa da snafte ham efter Munden og true ham med Hjul og Stæjle for at tæmme ham. Fra Drikkebordet rejser han sig nu ikke saa længe, der er en Draabe i Randen; derpaa kan vi forlade os. Rei nu falder han vist i Svov; saa lader han sig bære ombord som en Sten uden at røre sig. I Morgen er han atter den flinkeste Ridder af Verden; saa drømmer han ikke om, at han har været Gred af Lønsberg Aften.“

„Det er en besynderlig Svoghed hos saa stærk en Herrer.“ — svarede Jomfru Inge og betragtede Hertugen med et alvorligt forfærdede Blik. — maatte det da ogsaa være en Følge af hans berusede Tilstand, at han antog eder for Hertugen?“

„Nej, deri havde han Ret, ædle Jomfru! — Jeg er virkelig Hertug Valdemar, og stont jeg ikke er eder velkommen, har eders Fader dog modtaget mig venlig som sin Gæst. Saa vel for hans som for min Styd ubødvendig Larm røbe dette hemmelige Besøg. Uagtet jeg fortræster mig til at kunne rejsediggøre mig for enhver Beslutning, er jeg dog for Væjeblikket mistjendt og under Forsølgelse. Det kunde koste eders Hr. Faders Liv, hvis man her fænde mig.“

Jomfru Inge vaktebe og blev bleg. Huskarlene havde imidlertid spærret alle Udgangene og nogle store med nu med Larm ind i Salen.

„Tilbage!“ — sagde Inge og traadte, pludselig fattet, med stille Myndighed imod dem — „det var en Bildfarelse. Her er ingen Fare paa Færde. Det er fredelige rejfende og min Faders Benner. En af dem er tun bleven beruset og har forstrækket os med forvildet Snat. Han sover allerede. I kan gaa tilbage til Borgtrappen og forholde jer rolige, til jeg taler — men tre af jer bliver tilbage i Stegerstet!“

Huskarlene aabte og gik tilbage. De forstrækkede Tæner vovede ikke at lade sig se, og Inge var alene med Hertugen og hans Droft.

„I er altsaa Hertug Valdemar?“ — sagde hun og betragtede den unge, stolte Herrer med et roligt, gennem- borende Blik, idet hun stillede sig saa nær ved Stegersdøren, at hun kunde aabne den hvad Væjeblik hun vilde. — „Ederes berusede Staldtrober berinde er lige saa vist Raadets aabenbare Fjenden, den berøgtede norste Fribyttre og Morbbrænder; eders Stalmagt er ogsaa en Røver, og med et saadant Følge vover I at glæste en kongelig Borg? Min Fader har I betraget — hans Liv staaer maatte i Fare.“ Hvor han siber af, ved I vel bedre, end jeg. — De Forsølgere, I taler om, ere maatte her i Huset. Det er mig alt en frgtelig Gaabe; men det ved jeg: i dette Væjeblik raader jeg for eders Frihed!“

Hertugen slybde og betragtede den høje, alvorlige Pige med Forbavelse, medens Ridder Uvildgaard saa sig urolig om og gjorde en ubilkaarlig Bevægelse mod Vøren. (Fortsattes.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Omslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse.

I Dmslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.